

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2024, sp. zn. 11 Tdo 193/2024, ECLI:CZ:NS:2024:11.TDO.193.2024.1

Číslo: 2/2025

Právní věta:

Nesprávné označení úkonu v rozhodnutí soudu, na jehož základě má být provedena domovní prohlídka nebo prohlídka jiných prostor a pozemků, které je dáno chybným vyhodnocením právní povahy nemovitosti, v níž má být prohlídka provedena, samo o sobě nečiní daný procesní úkon nezákonným a v dalším řízení z hlediska jeho důkazní hodnoty procesně nepoužitelným. To však platí pouze za předpokladu, že jinak byly z materiálního hlediska splněny všechny zákonné podmínky pro provedení takové prohlídky.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.03.2024

Spisová značka: 11 Tdo 193/2024

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Příkaz k domovní prohlídce, Příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků

Předpisy: § 83 tr. ř.

§ 83a tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného P. J. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 8. 2023, sp. zn. 11 To 34/2023, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 102 T 23/2021.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2022, č. j. 102 T 23/2021-498, byl obviněný P. J. (dále též jen „obviněný“ nebo „dovolatel“) uznán vinným spácháním pokusu zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku. Za to a dále za sbíhající se přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a za přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a

s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, jimiž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Chomutově ze dne 3. 9. 2021, č. j. 52 T 38/2019-893, jenž nabyl právní moci dne 26. 4. 2022, byl podle § 283 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání devíti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

2. Současně krajský soud podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku obviněnému uložil trest propadnutí věcí podrobně specifikovaných ve výrokové části svého rozsudku. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku krajský soud obviněnému uložil rovněž peněžitý trest v počtu tři sta denních sazeb, přičemž výše jedné denní sazby činí 100 Kč, tedy peněžitý trest v celkové výměře 30 000 Kč. Podle § 68 odst. 5, věty druhé tr. zákoníku přitom krajský soud obviněnému umožnil hradit peněžitý trest v celkem dvanácti měsíčních splátkách ve výši nejméně 2 500 Kč, a to za podmínky, že výhoda splátek odpadne, pokud obviněný dílčí splátku nezaplatí včas. Vyjma toho krajský soud podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku obviněnému uložil též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání tří roků. V návaznosti na uložený souhrnný trest krajský soud podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku zrušil výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Chomutově ze dne 3. 9. 2021, č. j. 52 T 38/2019-893, jenž nabyl právní moci dne 26. 4. 2022, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

3. Proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem podal obviněný odvolání, jímž napadl rozhodnutí soudu prvního stupně v celém jeho rozsahu, tj. ve výroku o vině i trestu. O tomto řádném opravném prostředku následně rozhodl Vrchní soud v Praze svým usnesením ze dne 28. 8. 2023, č. j. 11 To 34/2023-534 tak, že odvolání obviněného podle § 256 tr. ř. zamítl jako nedůvodné.

4. Podle skutkových zjištění krajského soudu se obviněný P. J. shora uvedené trestné činnosti dopustil tím, že:

dne 23. 5. 2018 v zahrádkářské kolonii v obci XY, okres XY, na pozemku parc. č. XY, XY a XY, majitelky Š. K., konkrétně v prostorách zahradního domku ev. č. XY, zapsaného na LV č. XY u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště XY, který mu za úplatu umožnil užít odsouzený F. T. za účelem výroby metamfetaminu hydrochloridu,

neoprávněně vyrobil 956,19 g báze 1S2S-pseudoefedrinu chemickou cestou, určeného k další výrobě psychotropní látky metamfetaminu hydrochloridu, přičemž ze zajištěného množství pseudoefedrinu by bylo možné následně vyrobit nejméně 859,9 g hydrochloridu metamfetaminu (tedy pervitinu), kdy však k dokončení výroby s ohledem na zásah policejního orgánu nedošlo, přičemž obviněný takto jednal s vědomím, že se jedná o psychotropní látku a prekursor a nakládání s takovými látkami je nezákonné, a ačkoliv neměl jakékoli zákonné oprávnění k nakládání s těmito látkami,

přičemž metamfetamin je jako psychotropní látka uveden v příloze č. 5 nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek, které podle § 44c zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů, stanoví seznamy omamných a psychotropních látek a dále je zařazen do Seznamu II. Úmluvy o psychotropních látkách (vyhláška č. 62/1989 Sb.) a pseudoefedrin je uveden jako prekursor v příloze I k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 273/2004 ze dne 11. 2. 2004 a v kategorii 1 přílohy Nařízení Rady (ES) č. 111/2005 ze dne 22. 12. 2004.

II.

Dovolání obviněného a vyjádření k němu

5. Obviněný P. J. podal proti shora citovanému usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 8. 2023, č. j. 11 To 34/2023-534, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2022, č. j. 102 T 23/2021-498, prostřednictvím svého obhájce dovolání, které zaměřil proti výroku o vině. V rámci odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku odkázal na existenci dovolacího důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v jeho první a druhé variantě, neboť je přesvědčen, že rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů a taktéž jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech. Vyjma toho dovolatel odkázal na dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., neboť má za to, že napadená rozhodnutí spočívají na nesprávném hmotněprávním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Jelikož řádný opravný prostředek obviněného byl odvolacím soudem zamítnut, přestože v řízení mu předcházejícím byly (podle jeho mínění) dány výše uvedené dovolací důvody, obviněný ve svém dovolání odkázal rovněž na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. v jeho druhé variantě.

6. Za stěžejní vadu dovolatel v rámci svého mimořádného opravného prostředku označil skutečnost, že soudy nižších stupňů v projednávaném případě nedodržely zásadu tzv. totožnosti skutku, neboť skutková věta uvedená v obžalobě neobsahuje sloveso - tedy základní slovní projev konání, které mělo z jeho strany přivodit nezákonný stav. Z tohoto důvodu dovolatel hodnotí popis skutku jako nekompletní, neboť podle jeho mínění z něho není možné dovodit naplnění subjektivní stránky trestného činu, respektive jeho úmysl. V návaznosti na to obviněný konstatoval, že individualizace trestného činu naplňuje pouze přesný a výstižný popis skutku, který je rozhodující pro předmět a rozsah dokazování, stejně jako stabilitu a kontrolovatelnost rozhodování (respektování zásady *ne bis in idem*).

7. Dovolatel dále akcentoval, že každá obžaloba musí obsahovat stručný, jasně formulovaný a logicky uspořádaný žalobní návrh, který je nejdůležitější částí obžaloby, už jen proto, že soud může rozhodovat toliko o skutku, který je v tomto žalobním návrhu uveden, čímž je limitován i v hlavním líčení. Stejným způsobem se uplatní totožnost skutku mezi skutkem uvedeným v usnesení o zahájení trestního stíhání a skutkem, pro který byla podána obžaloba. To znamená, že totožnost skutku je zachována pouze při naprostém souladu mezi popisem skutku v žalobním návrhu a popisem skutku ve výrokové části rozsudku v rámci skutkové věty.

8. Za druhou zásadní námitku dovolatel označil skutečnost, že odsuzující výrok soudu prvního stupně je založen na nezákonně zajištěných důkazech, zabezpečených na základě příkazu k provedení prohlídky jiných prostor a pozemků ze dne 19. 5. 2018, sp. zn. 0 Nt 1758/2018. Přitom z nahlédnutí do katastru nemovitostí je zřejmé, že v rámci přípravného řízení měla být provedena prohlídka stavby pro rodinnou rekreaci č. ev. XY, s ohledem na chráněný zájem tedy domovní prohlídka ve smyslu § 83 tr. ř.

9. Vzhledem k tomu, že taková prohlídka představuje závažný zásah do základních práv obviněného, Ústavní soud opakovaně potvrdil nezbytnost splnění všech zákonných podmínek, mezi něž patří i nutnost přesného označení osoby, vůči které směřuje příkaz k prohlídce, jakož i obydlí tohoto subjektu. Vyjma toho při tzv. testu účinnosti trojí kontroly je pro posouzení ústavní konformity daného úkonu zásadní, zda policejní orgán podal řádně věcně i formálně odůvodněný podnět státnímu zástupci a ten jej poté předal jako návrh soudci, přičemž všichni posuzovali příkaz k domovní prohlídce jako úkon, jehož neodkladnost a neopakovatelnost je zachycena a prokázána.

10. S ohledem na skutečnost, že vstup do obydlí obviněného nebyl realizován na základě příkazu k domovní prohlídce, ale na základě příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků, prohlásil dovolatel takové jednání jednak za ústavně nekonformní, a tedy i trestné, neboť orgány činné v trestním řízení se fakticky dopustily porušení domovní svobody, a to dokonce v kvalifikované skutkové podstatně (neboť do obydlí jiné osoby vnikaly násilím a s více jak dvěma osobami).

11. Dovolatel má rovněž za to, že nemůže obstát ani související tvrzení odvolacího soudu, že na místě prohlídky se nacházela nezúčastněná osoba M. L., neboť ta jako svědkyně u hlavního líčení výslovně uvedla, že v době prohlídky se nacházela toliko na zahradě, aby se policistům „nepletla do cesty“. Probíhající výkon tedy bezprostředně nesledovala, uvnitř objektu nebyla a protokol z provedené prohlídky podepsala až na policejní služebně, přičemž jej ani nečetla. Dovolatel tedy shrnul, že tato osoba byla na předmětnou zahradu policejním orgánem dopravena, nicméně svou funkci *de facto* nevykonávala. Tento ryze formalistický přístup orgánů činných v trestním řízení nemůže být v kontextu s domovní prohlídkou prováděnou na základě příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků tolerován.

12. V neposlední řadě dovolatel namítl, že znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví chemie ze dne 10. 8. 2018, č. j. KUP-5982-1/ČJ-2018-2306 PC, zpracovaný Kriminalistickým ústavem Praha, není možné považovat za řádně zpracovaný. Podle jeho názoru se jedná toliko o nepřezkoumatelný soubor listin, k němuž zpracovatel u hlavního líčení otevřeně uvedl, že k němu mělo být připojeno dalších cca 300 stránek, což se však v praxi nedělá. Za tohoto stavu dovolatel tvrdí, že se jedná o důkazní prostředek neúplný, a tedy i nepřezkoumatelný, na jehož základě nelze dovolateli uložit trest odnětí svobody.

13. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dovolatel závěrem navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadené usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 8. 2023, č. j. 11 To 34/2023-534, jakož i rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2022, č. j. 102 T 23/2021-498, dále aby zrušil i další rozhodnutí na citovaná rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jejich zrušením, pozbyla podkladu, a Krajskému soudu v Ústí nad Labem přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

14. K dovolání obviněného se ve svém písemném stanovisku ze dne 23. 1. 2024, sp. zn. 1 NZO 27/2024-11, vyjádřil státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“). Stran podaného dovolání úvodem předeslal, že obviněný ve svém mimořádném opravném prostředku v podstatě zopakoval své námitky, jež uplatnil již ve svém odvolání, nicméně se jedná o námitky zjevně neoprávněné.

15. K námitce údajného nezachování tzv. totožnosti skutku státní zástupce podotkl, že nejde o námitku hmotněprávní, nýbrž procesní, a proto ji nelze úspěšně podřadit pod deklarovaný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., ale ani pod žádný jiný důvod dovolání. Lze připustit, že za určitých okolností lze výjimečně námitky proti porušení zásady obžalovací (vzhledem k jejich přesahu do roviny lidskoprávní) úspěšně namítat v rámci dovolacího přezkumu, nicméně o takový případ se v projednávané věci nejedná. Obviněný se podle státního zástupce zjevně snaží s využitím formulační nedůslednosti popisu skutku v obžalobě zprostit své odpovědnosti za své trestné jednání, přičemž mu bylo od počátku trestního stíhání zjevné, co mu orgány činné v trestním řízení kladou za vinu, a že se v jeho případě jednalo o komisivní jednání spočívající ve výrobě zneužitelné chemické látky. Pouze na podkladě zjevné formulační nedůslednosti (kdy se při sepisu obžaloby z popisu skutku vytratilo sloveso „vyrobil“) nelze dovozovat porušení zásady obžalovací. Přes opomenutí tohoto slovesa je z kontextu skutkové věty snadno seznatelné, že se obviněný z trestněprávního pohledu závažného jednání dopustil jednáním spočívajícím ve výrobě psychotropní látky. Totožnost skutku tedy podle mínění státního zástupce zůstala jednoznačně zachována.

16. Další dvě námitky vychází z mylné domněnky obviněného, že rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech. Stran námitky obviněného o údajně nezákonném zajištění důkazů opatřených při prohlídce zahrady par. č. XY, XY, XY a stavby ev. č. XY provedené na podkladě příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků (který vydal soudce Okresního soudu v Chomutově dne 19. 5. 2018, sp. zn. 0 Nt 1758/2018) státní zástupce podotkl, že dovolatel fakticky nezpochybnil splnění zásadních podmínek pro výkon

uvedené prohlídky jako domovní (případně prohlídky jiných prostor a pozemků, kterak jsou uvedeny v § 82 odst. 1, 2 tr. ř.). Obviněný spatřuje pochybení toliko v nedodržení formy příkazu soudu, když okresní soud namísto toho, aby vydal příkaz k domovní prohlídce, vydal příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků.

17. Přestože charakter stavby a způsob jejího užívání dával podklad pro to, aby k prohlídce byl vydáván příkaz k domovní prohlídce podle § 83 tr. ř., tak státní zástupce dovolateli nepřisvědčil, že by tato formální vada byla takové intenzity, aby jejím prostřednictvím skutečně došlo k protiústavnímu zásahu do jeho základních práv a svobod. K tak závažnému pochybení totiž nedochází, pokud z příkazů k prohlídce (respektive ze všech okolností případu) přesvědčivě vyplývá, že podmínky pro její nařízení – navíc v podobě neodkladného a neopakovatelného úkonu – jsou skutečně dány. Pokud jsou splněny všechny zásadní zákonné podmínky, tak již nemůže zvláštní roli hrát okolnost, že soud při vydání příkazu chybně vyhodnotil právní povahu nemovitosti, v níž má být prohlídka realizována. Za rozhodující státní zástupce označil to, že příkaz byl (po obvyklém procesu a příslušném posouzení nezbytnosti daného úkonu) vydán k tomu příslušným soudem, přičemž ani krajský soud nezpochybnil v rámci hlavního líčení (konaného za přítomnosti obviněného a jeho obhájce) neodkladnost a neopakovatelnost prohlídky, ani její zákonné provedení. Vzhledem k tomu má výhrada dovolatele povahu toliko upozornění na zjevné formální pochybení příslušných orgánů činných v trestním řízení.

18. Ve vztahu k námitce obviněného stran zpochybněné účasti nezúčastněné osoby při prohlídce nemovitosti státní zástupce konstatoval, že všechny osoby na tomto úkonu přítomné bez výhrad protokol o provedení předmětné prohlídky podepsaly (včetně M. L. jako osoby na úkonu nezúčastněné). Skutečnost, že tato osoba průběh dané prohlídky bezprostředně nesledovala, však nemůže mít vliv na zákonnost tohoto úkonu, a tedy ani na jeho procesní nepoužitelnost jako celku.

19. Připomínky obviněného ke znaleckému posudku z oboru kriminalistika, odvětví chemie, jež prezentoval v dovolání, podle státního zástupce rovněž nesvědčí o procesní nepoužitelnosti tohoto důkazu. V tomto ohledu státní zástupce zásadně odmítl tvrzení dovolatele, že se jedná o „nepřezkoumatelný soubor listin“, neboť mu nic nenasvědčuje. Navíc obviněný ani neargumentuje v tom smyslu, že by se jednalo o důkaz, který by byl získán procesně nepřipustným způsobem, stejně jako neuvedl, v čem měla vada při opatrování důkazu spočívat a v jaké dílčí fázi opatření důkazu se tak mělo stát.

20. Po zvážení výše uvedených skutečností tedy státní zástupce dospěl k závěru, že dovolání obviněného je v rozsahu, v jakém odpovídá uplatněným dovolacím důvodům, zjevně neopodstatněné, a proto navrhl, aby jej Nejvyšší soud odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. Současně státní zástupce podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. vyjádřil souhlas s tím, aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání učinil i jiné než navrhované rozhodnutí.

21. Vyjádření státního zástupce k dovolání podanému obviněným bylo následně Nejvyšším soudem zasláno obhájci obviněného k jeho případné replice, která však do okamžiku zahájení neveřejného zasedání o podaném dovolání nebyla tomuto soudu předložena.

III.

Přípustnost dovolání

22. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zjišťoval, zda je dovolání přípustné a zda vyhovuje všem relevantním ustanovením trestního řádu, tedy zda bylo podáno v souladu s § 265a odst. 1, 2 tr. ř., zda bylo podáno v zákonné dvouměsíční lhůtě a na příslušném místě v souladu s § 265e odst. 1, 3 tr. ř., jakož i oprávněnou osobou ve smyslu § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř. Dále Nejvyšší soud zkoumal, zda dovolání splňuje všechny obligatorní obsahové náležitosti upravené v §

23. Po jeho prostudování Nejvyšší soud shledal, že obviněný výše uvedená ustanovení trestního řádu respektoval, protože předmětné dovolání vyhodnotil jako přípustné a vyhovující všem relevantním ustanovením trestního řádu, to znamená, že nebyly shledány žádné skutečnosti bránící jeho věcnému projednání.

IV. Důvodnost dovolání

24. Vzhledem k tomu, že dovolání lze podat jen z důvodů výslovně uvedených v § 265b tr. ř., musel Nejvyšší soud dále posoudit otázku, zda lze obviněným uplatněné dovolací důvody považovat za některý z důvodů, které jsou taxativně uvedeny v citovaném ustanovení zákona, neboť jejich existence je zároveň podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem.

25. Dovolatel v první řadě odkázal na důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., přičemž se tak stalo v době, kdy s účinností od 1. 1. 2022 byla změněna právní úprava řízení o dovolání, a to novelizací trestního řádu provedenou zákonem č. 220/2021 Sb. Tímto zákonem byl v řízení o dovolání v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. s účinností od 1. 1. 2022 zakotven nově obsahově vymezený důvod dovolání spočívající v tom, že „rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy“. Uvedená změna ve svých důsledcích znamená, že za právně relevantní dovolací námitku ze strany obviněného lze považovat:

- správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno,
- procesní bezvadnost provedeního dokazování a
- správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř.

26. Cílem tohoto dovolacího důvodu přitom byla kodifikace dosavadní rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, která se vyvinula pod vlivem judikatury Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1995, sp. zn. [III. ÚS 166/95](#), nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2005, sp. zn. [IV. ÚS 216/04](#)). Tento dovolací důvod tedy umožňuje nápravu v případech, kdy došlo k zásadním (extrémním) vadám v rozhodných skutkových zjištěních, která jsou určující pro naplnění zákonných znaků trestného činu, jímž byl obviněný pravomocně uznán vinným, popř. zproštěn obžaloby, event. ve vztahu k němuž bylo rozhodnuto některým z dalších druhů rozhodnutí taxativně uvedených v § 265a odst. 2 tr. ř. Nově zařazený dovolací důvod tedy věcně podchycuje tři okruhy nejzásadnějších vad ve skutkových zjištěních, kterými jsou:

- případy tzv. extrémního nesouladu mezi obsahem provedených důkazů a skutkových zjištění, která jsou na jejich základě učiněna (zejména případy deformace důkazů, kdy skutkové zjištění je opakem skutečného obsahu daného důkazu),
- případy použití procesně nepoužitelných důkazů (typicky důkazu, který byl pořízen v rozporu se zákonem, např. věcného důkazu zajištěného při domovní prohlídce učiněné bez příkazu soudu, důkazu nezákonným odposlechem apod.),
- vady spočívající v tzv. důkazu opomenutém, tj. důkazu, který byl sice některou z procesních stran navržen, avšak soudem nebyl proveden a jeho neprovedení ani nebylo soudem věcně adekvátně odůvodněno.

27. Zakotvením uvedeného dovolacího důvodu s účinností od 1. 1. 2022 však reálně nedošlo k rozšíření mezi dovolacího přezkumu též na otázky skutkové. Jak již bylo konstatováno shora, smyslem jeho zakotvení byla totiž pouze výslovná kodifikace již dříve judikaturou Ústavního a Nejvyššího soudu vymezených nejtěžších vad důkazního řízení, pro něž se obecně vžil pojem tzv. extrémního nesouladu. Na tom ničeho nemění ani skutečnost, že zákonodárce v tomto směru neužil přímo pojem „extrémní rozpor“. Nyní výslovně zakotvený dovolací důvod je proto nutno vykládat zcela shodně, jak byl ve smyslu dosavadní bohaté judikatury chápán extenzivní výklad § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021.

28. Obviněný současně odkázal na dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., který je možné iniciovat tehdy, pokud napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Prostřednictvím tohoto dovolacího důvodu lze zásadně namítat vady hmotněprávní povahy, tedy to, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoli o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Pro naplnění uvedeného dovolacího důvodu však nepostačuje pouhý formální poukaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů, aniž by byly řádně vymezeny právní vady v napadených rozhodnutích spatřované. To znamená, že předmětný dovolací důvod musí být v dovolání skutečně obsahově tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami, které jsou dovolatelem spatřovány v právním posouzení skutku, jež je vymezen v napadeném rozhodnutí, a teprve v návaznosti na takové tvrzené a odůvodněné hmotněprávní pochybení lze vytýkat i nesprávná skutková zjištění (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. [II. ÚS 279/03](#)).

29. Obviněný ve svém dovolání odkázal rovněž na dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř., a to v jeho druhé alternativě, který je dán tehdy, pokud v řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí o zamítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., byl dán některý z důvodů dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. Obecně lze konstatovat, že pod tuto variantu se řadí případy, kdy bylo zamítnuto obviněným podané odvolání proti rozsudku nalézacího soudu postupem podle § 256 tr. ř., tj. po věcném přezkoumání odvolacím soudem podle § 254 tr. ř. s tím, že jej odvolací soud neshledal důvodným. Pokud tedy soud druhého stupně napadené rozhodnutí na podkladě odvolání věcně přezkoumal a následně jej zamítl podle § 256 tr. ř., je možné dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. uplatit pouze v jeho druhé alternativě, tedy za podmínky, že v řízení, které předcházelo uvedenému zamítavému rozhodnutí, byl dán důvod dovolání uvedený pod § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. V takovém případě totiž osobě obviněného nebylo odepřeno právo na přístup k soudu druhého stupně, nýbrž tento soud, přestože v řízení o řádném opravném prostředku napadené rozhodnutí soudu prvního stupně věcně přezkoumával, podle mínění obviněného jím vytýkanou vadu řádně neodstranil.

30. Nadto Nejvyšší soud i při respektování shora uvedeného interpretuje a aplikuje podmínky připuštění dovolání tak, aby dodržel maximy práva na spravedlivý proces vymezené Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Listinou základních práv a svobod. Je proto povinen v rámci dovolání posoudit, zda nebyla v předchozích fázích řízení porušena základní práva obviněného, včetně jeho práva na spravedlivý proces (k tomu srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 38/14](#)).

V.

K meritu věci

31. V duchu výše citované judikatury Nejvyššího i Ústavního soudu tedy Nejvyšší soud zkoumal, zda dovolání obviněného P. J. splňuje kritéria jím uplatněných dovolacích důvodů, načež po prostudování připojeného spisového materiálu a obsahu podaného mimořádného opravného prostředku dospěl k

závěru, že jím vznesené dovolací námitky jsou sice zčásti formálně pod uplatněné dovolací důvody podřaditelné, nicméně jsou zjevně neopodstatněné.

32. Krajský soud při zjišťování skutkového stavu vycházel jednak z výpovědi obviněného, dále z provedených domovních prohlídek a prohlídek jiných prostor a pozemků, z odborných vyjádření z oboru kriminalistika, stejně jako ze znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví chemie zpracovaného Kriminalistickým ústavem Praha a výsledku jeho zpracovatele - znalce kpt. Ing. Mgr. Václava Martinovského u dvou hlavních líčení, jakož i z listinných důkazů, zejména rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 2. 2022, č. j. 102 T 23/2021-453, jímž tento soud schválil dohodu o vině a trestu, která byla sjednána mezi obviněným F. T. a státní zástupkyní Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem.

33. Následně Krajský soud v Ústí nad Labem v rámci odůvodnění svého rozsudku vyhodnotil provedené důkazy v souladu s § 2 odst. 5, 6 tr. ř., tedy jak jednotlivě, tak v jejich vzájemných souvislostech - tedy tak, aby vztah mezi provedenými důkazy na straně jedné a skutkovými závěry na straně druhé, byl naprosto přesvědčivý. Ostatně totožný závěr k této věci zaujal i Vrchní soud v Praze, který explicitně konstatoval, že odůvodnění napadeného rozsudku odpovídá podmínkám § 125 odst. 1 tr. ř., neboť je z něj dovoditelné, které skutečnosti vzal soud prvního stupně za prokazané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporovaly. Této skutečnosti odpovídá i podrobné a přesvědčivé odůvodnění rozhodnutí obou soudů nižších stupňů. Přes výše uvedené závěry obou soudů dovolatel s odkazem na dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h), m) tr. ř. opětovně zopakoval, že se oba soudy nižších stupňů ve svých rozhodnutích dopustily závažných nedostatků.

V. 1.

Námitka nedodržení zásady zachování tzv. totožnosti skutku

34. Za zásadní dovolatel označil námitku, že skutková věta uvedená v obžalobě je nekompletní, neboť neobsahuje klíčové sloveso stran jeho prokazované aktivity (konkrétně v ní absentuje sloveso „vyrobil“). Z tohoto důvodu z ní nelze dovodit subjektivní stránku trestného činu. Za nesplněný dovolatel považuje také zákonný požadavek individualizace trestného činu přesným a výstižným popisem skutku. Podle dovolatele je totožnost skutku zachována pouze při naprostém souladu popisu skutku v žalobním návrhu a popisu skutku obsaženým ve výrokové části odsuzujícího rozsudku.

35. Z obsahu dovolání vyplývá, že tuto námitku dovolatel zamýšlel podřadit nejspíše pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., nicméně svým charakterem se nejedná o námitku hmotněprávní, nýbrž procesní, neboť zásady, o něž se tato námitka opírá, vyplývají z obsahu ustanovení § 220 tr. ř. Takovou námitku však nelze podřadit nejen pod citovaný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., ale ani pod žádný jiný důvod dovolání. Ve výjimečných případech lze námitku směřující proti porušení zásady obžalovací učinit předmětem dovolání vzhledem k jejím ústavně právním důsledkům, pokud takové porušení mělo (či mohlo mít) bezprostřední dopad na konečné hmotněprávní posouzení jednání obviněného (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. [3 Tdo 177/2017](#)). V projednávaném případě však k takovému pochybení zcela zjevně nedošlo.

36. Obecně platí, že pro soud, který rozhoduje o projednávaném skutku, je určující jeho vymezení v podané obžalobě. Nicméně totožnost skutku nelze chápat pouze jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi popsány v žalobním návrhu a výrokiem rozhodnutí soudu, kterak naznačil dovolatel. Soud posuzující konkrétní trestné jednání je povinen přihlížet i k případným změnám skutkového stavu, pokud k nim došlo během projednávání věci v hlavním líčení. Některé skutečnosti tedy mohou v popisu projednávaného skutku relevantně přibýt, některé mohou být naopak vypuštěny. Soud projednávající konkrétní skutek je tedy vždy povinen upřesnit jeho popis vymezený

obžalobou - s jediným omezením - nesmí změnit podstatu projednávaného trestného jednání obviněného.

37. Totožnost skutku mezi obžalobou a rozhodnutím soudu je přitom zachována nejen v případě úplné shody jednání a následku, ale i za předpokladu, že je dána úplná shoda v jednání obviněného při rozdílném následku, nebo je dána úplná shoda v následku při rozdílném jednání obviněného, anebo jednání obviněného nebo jeho následek (nebo obojí) jsou alespoň částečně shodné, přičemž taková shoda musí spočívat v podstatných okolnostech. Těmi se rozumí skutkové okolnosti charakterizující jednání pachatele nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněná pod č. [6/1962](#), č. [19/1964](#), č. [9/1972-II.](#), č. [64/1973](#), č. [24/1981-II.](#) Sb. rozh. tr.; náleží Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. [II. ÚS 143/02](#); usnesení Ústavního soudu č. 21, publikované ve sv. 27 Sb. n. a u. ÚS; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2008, sp. zn. [5 Tz 8/2008](#)).

38. Pro úplnost Nejvyšší soud podotýká, že pojem „skutek“ označuje projevy vůle pachatele navenek, jež jsou příčinou následku relevantního z hlediska trestního práva (objektivní stránka), jsou-li vyjádřeny zaviněním (subjektivní stránka projednávaného skutku). Naproti tomu „popis skutku“ je chápán jako verbální vyjádření takové události, jež nastala ve vnějším světě. Z konstantní judikatury rovněž vyplývá, že trestní řízení je vedeno vždy pro skutek samotný, nikoli pro jeho popis.

39. V předmětné námitce dovolatel akcentoval, že popisy projednávaného skutku v obžalobě a v rozsudku soudu prvního stupně nejsou shodné stran nejdůležitějšího údaje, kterým má být vymezení jeho komisivního jednání. Nejvyšší soud proto z usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného P. J. podle § 160 odst. 1 tr. ř. ověřil, že se tento dopustil trestné činnosti tím, že: „od přesně nezjištěné doby do nejméně dne 23. 5. 2018 v zahrádkářské kolonii v obci XY v prostorách zahradního domku ev. č. XY na par. č. XY, XY a XY, majitelky Š. K., zapsaného na LV č. XY u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště XY, neoprávněně chemickou cestou vyrobil psychotropní látku metamfetamin zvanou pervitin v dosud přesně nezjištěném množství“.

40. V obžalobě je pak uvedeno, že obviněný P. J. „dne 23. 5. 2018 v zahrádkářské kolonii v obci XY v prostorách zahradního domku ev. č. XY na par. č. XY, XY a XY, majitelky Š. K., zapsaného na LV č. XY u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště XY, neoprávněně chemickou cestou, kterou mu za úplatu umožnil užít obviněný F. T. za účelem neoprávněného vyrobění 956,19 g pseudoefedrinu chemickou cestou...“.

41. Z porovnání obou znění skutkových vět vyplývá, že v žalobní verzi (mimo jiné) skutečně absentuje klíčové sloveso „vyrobil“. Nicméně i z této verze popisu skutku je patrný skutečný důvod přítomnosti osoby dovolatele v předmětné nemovitosti, respektive to, co zde za pomoci předmětů a chemických látek dělal. Nehledě na to, že již z usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání je trestné jednání, které bylo obviněnému kladeno za vinu, dostatečně a výstižně formulováno tak, aby daný skutek nemohl být zaměněn za jiný (včetně vymezení doby, místa spáchání i způsobu provedení skutku, jakož i údajů charakterizujících všechny znaky skutkové podstaty přečinu podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku).

42. Stran popisu skutku v žalobním návrhu je nutné zdůraznit, že k výpadku slovesa zjevně došlo toliko v důsledku administrativního (písařského) pochybení, které nejspíše vzniklo při doplňování skutkové věty o další objektivní zjištění, tedy pouhým přehlédnutím. V žádném případě však nelze účelově zaměňovat popis skutku a skutek samotný. Z provedených důkazů bez důvodných pochybností vyplynulo, že obviněný v daném místě a čase v přímém úmyslu vyrobil prekursor pseudoefedrin, který byl meziproduktem k závěrečnému vyextrahování metamfetaminu. Pokus dovolatele, kterým usiluje (prostřednictvím vypjatého formalismu) využít formulačního přehlédnutí v popisu skutku k tomu, aby se zcela zprostil odpovědnosti za své jednání, je tak nutné striktně

odmítnout. Stejně neakceptovatelná je i související námitka, že ze stávající skutkové věty nelze dovodit subjektivní stránku trestného činu, a to již jen proto, že sám obviněný u hlavního líčení výrobu hydrochloridu metamfetaminu otevřeně přiznal a pouze vedl se znalcem Kriministického ústavu Praha kpt. Ing. Mgr. Václavem Martinovským procesně neúspěšnou polemiku stran jeho skutečného množství.

43. V projednávaném případě byla tedy totožnost skutku, s ohledem na shora uvedené, jednoznačně zachována. Taktéž výsledný popis projednávaného skutku vyjádřený ve výrokové části rozsudku soudu prvního stupně, s nímž se zcela ztotožnil i soud odvolací, obsahuje z hlediska použité právní kvalifikace všechny klíčové zákonné znaky (tj. objektivní i subjektivní stránku, včetně příčinné souvislosti mezi jednáním a následkem dané trestné činnosti), a proto jeho popis zcela vyhovuje zákonným parametrům uvedeným v § 120 odst. 3 tr. ř. Ostatně naplnění všech zákonných znaků trestného činu, jenž byl osobě obviněného přisouzen, vyplynulo i z odůvodnění rozhodnutí soudů prvního a druhého stupně.

V. 2.

Námitka nezákonného zajištění důkazů

44. S odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolatel označil za procesně nepoužitelný důkaz v podobě soupisu věcí, které byly policejním orgánem zajištěny na základě příkazu k provedení prohlídky jiných prostor a pozemků ze dne 19. 5. 2018, sp. zn. 0 Nt 1758/2018, neboť prohlídku zahrady par. č. XY, XY, XY, včetně stavby ev. č. XY pro rodinnou rekreaci a jejího příslušenství bylo nutné provádět pouze v intencích domovní prohlídky podle § 83 tr. ř. S ohledem na tuto okolnost dovolatel označil vstup do předmětného obydlí za ústavně nekonformní a trestný.

45. Nejvyšší soud z přiloženého spisového materiálu ověřil, že policejní orgán zadržel obviněného dne 23. 5. 2018 v 01:00 hod. a ještě téhož dne na základě příkazu k provedení prohlídky jiných prostor a pozemků, vydaného soudkyní Okresního soudu v Chomutově dne 19. 5. 2018, pod sp. zn. 0 Nt 1758/2018, provedl prohlídku jiných prostor a pozemků, vztahující se nejen na zahradu parc. č. XY, XY, XY, ale i na stavbu ev. č. XY pro rodinnou rekreaci a její příslušenství (zapsané na LV č. XY u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště XY, jejíž majitelkou je Š. K.). Vyhotovený protokol o této prohlídce (doplňný fotodokumentací i DVD o průběhu celého úkonu) obsahuje informace o věcech zajištěných v obytné části zahradní chatky (položky č. 1 až 12) i o věcech zajištěných ve sklepních prostorách chatky (položky č. 13 až 59). V předmětném zahradním domku byl obviněný rovněž zadržen během výroby prekursoru, přičemž byly zajištěny nejenom věci a chemikálie sloužící k jeho výrobě, ale také již vyrobené pseudoefedrin.

46. Dovolateli lze dát jistě za pravdu v tom směru, že pokud dochází k prohlídce stavby určené pro rodinnou rekreaci, která má přiděleno evidenční číslo, měl být daný úkon proveden na základě příkazu k provedení domovní prohlídky. Nicméně pouze na základě tohoto formálního pochybení nelze označit všechny při tomto úkonu zajištěné důkazy (respektive všechny movité věci zabezpečené v zahradním domku) za důkazy získané nezákonným způsobem. Za procesně nepoužitelný je v souladu s ustálenou judikaturou označován důkaz, který není získán procesně přípustným způsobem, přičemž je vždy nutné konkrétně posuzovat, nakolik intenzivní bylo dané pochybení a zda bylo způsobitelné proces provádění důkazu ovlivnit.

47. Ze zákonných podmínek vyplývajících z § 82 odst. 1, 2 tr. ř. je zřejmé, že domovní prohlídku lze vykonat, je-li důvodné podezření, že v bytě nebo v jiné prostora sloužící k bydlení nebo v prostorách k nim náležejícím (obydlí) je věc nebo osoba důležitá pro trestní řízení. Z důvodů uvedených v § 82 odst. 1 tr. ř. lze vykonat i prohlídku prostor nesloužících k bydlení (jiných prostor) a pozemků, pokud nejsou veřejně přístupné. Podle § 83 odst. 1, 2 tr. ř. platí, že nařídit domovní prohlídku je v přípravném řízení oprávněn soudce na návrh státního zástupce. Příkaz k takové prohlídce musí být

vydán písemně, musí být odůvodněn a následně doručen osobě, u které se prohlídka koná, a to v jejím průběhu, a pakliže to není možné, tak nejpozději do 24 hodin po odpadnutí překážky, která brání doručení. Domovní prohlídku na příkaz soudce vykoná policejní orgán.

48. Podle § 83a tr. ř. současně platí, že na nařízení a provedení prohlídky jiných prostor a pozemků se obdobně užije ustanovení § 83 odst. 1, 2 tr. ř.

49. Z toho vyplývá, že zákonné parametry pro provedení domovní prohlídky i prohlídky jiných prostor a pozemků jsou v aktuálním znění trestního řádu v podstatě totožné. K nastolení tohoto procesního stavu přitom došlo novelizací § 83a tr. ř. provedenou zákonem č. 459/2011 Sb., a to s účinností od 1. 1. 2012. Od tohoto data je režim obou druhů prohlídek fakticky sjednocen. Nejde-li tedy o případy neodkladného provedení prohlídky bez předchozího soudního příkazu, tak i příkaz k provedení prohlídky jiných prostor a pozemků vydává předseda senátu a v přípravném řízení na návrh státního zástupce soudce a (vyjma obecných náležitostí uvedených v § 134 tr. ř.) musí daný příkaz obsahovat údaje o tom, kde má být vlastní prohlídka realizována (aby nemohlo dojít k záměně), její faktický rozsah a účel s poukazem na povinnost majitele (nebo osoby, jež daný prostor užívá k bydlení či k jinému účelu) strpět její provedení. Jestliže byl příkaz k prohlídce vydán ve stadiu prověřování, musí být odůvodněno, proč se jedná o úkon neodkladný nebo neopakovatelný.

50. Z odůvodnění obviněným zpochybňovaného příkazu k provedení prohlídky jiných prostor a pozemků vydaného soudkyní Okresního soudu v Chomutově dne 19. 5. 2018 vyplývá, že Policie České republiky na základě dosavadního šetření pojala podezření, že P. J. je uživatelem pervitinu, umí ho vyrábět a do jeho výroby je také zapojen. Vzhledem k tomu bylo zřejmé, že v místech uvedených ve výroku tohoto příkazu se mohou nacházet věci důležité pro trestní řízení, kterých by mohlo být užíváno k výrobě psychotropní látky, včetně věcí užívaných k jejich následné distribuci. Dále z odůvodnění příkazu vyplývá, že prohlídka jiných prostor bude provedena jako neodkladný a neopakovatelný úkon před zahájením trestního stíhání, neboť jediné touto cestou lze zajistit předmětné důkazy. Ostatně z okolností případu panujících v době vydání předmětného příkazu bylo zjevné, že pokud by podezřelému bylo sděleno obvinění ještě před provedením dané prohlídky, mohly by být usvědčující důkazy ukryty nebo zničeny, protože nebylo možné jejich zajištění odkládat až na dobu po zahájení trestního stíhání. Navíc výsledky provedené prohlídky mohly být rozhodující pro zvážení, zda má být trestní stíhání vůbec zahájeno.

51. Protokol o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků ze dne 23. 5. 2018 současně obsahuje zprávu, že prohlídka proběhla na základě shora uvedeného příkazu u osoby obviněného (pozn. Nejvyššího soudu: resp. v odděleně vedené trestní věci již odsouzeného) F. T. Ve smyslu § 84 tr. ř. byl proveden jeho přechozí výslech, ve kterém mimo jiné uvedl, že na zahradě se nachází jeho věci i věci P. J., resp. že ve sklepech zde přítomné zahradní chatky jsou umístěny chemikálie, které patří P. J. Samotný příkaz k prohlídce byl doručen osobě F. T., a to ještě před jejím započítím, přičemž samotnou prohlídku prováděli příslušníci Policie České republiky za jeho bezprostřední fyzické přítomnosti, jakož i za přítomnosti nezúčastněné osoby M. L. Během prohlídky byla pořizována foto i videodokumentace, které jsou součástí spisového materiálu.

52. Pokud dovolatel namítl, že příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků vydaný soudkyní Okresního soudu v Chomutově dne 19. 5. 2018, č. j. 0 Nt 1758/2018-85, není souladný s Ústavou České republiky, Nejvyšší soud k této námitce dodává, že za ústavně konformní je nutné vyhodnotit každý příkaz (ať již k prohlídce domovní či k prohlídce jiných prostor a pozemků), pokud z jeho odůvodnění vyplývá:

- že se jedná o domovní či jinou prohlídku prováděnou před zahájením trestního stíhání jako neodkladný či neopakovatelný úkon,

- pokud je alespoň v základní míře zjevné, z jakých skutečností plyne podezření, že v obydlí či jiném prostoru se nachází věc nebo osoba důležitá pro trestní řízení,
- na základě jakých skutečností soud dospěl k závěru, že je u předmětné osoby nutné domovní či jinou prohlídku provést jako neodkladný úkon.

53. Při splnění těchto zákonných podmínek (které ani nebyly dovolatelem nikterak zpochybňovány) již nemůže při posuzování otázky zákonnosti a ústavnosti provedení prohlídky hrát zvláštní roli skutečnost, že soudkyně Okresního soudu v Chomutově při vydávání příkazu chybně vyhodnotila právní povahu nemovitosti, v níž měla být prohlídka realizována, respektive když učinila (ovšem na základě návrhu státního zástupce na vydání příkazu k provedení prohlídky identického charakteru) formální chybu v označení svého rozhodnutí, ačkoli jinak byly všechny zákonné podmínky pro konání domovní prohlídky řádně splněny.

54. V projednávaném případě byla rovněž zachována trojí kontrola proporcionality daného zásahu do základních práv a svobod člověka, stejně jako neodkladnosti a neopakovatelnosti daného úkonu, neboť policejní orgán podal z věcně a formálního hlediska řádně odůvodněný návrh státnímu zástupci a ten pak soudci (byť se tak stalo poněkud zavádějícím způsobem ve formě souhrnného návrhu na domovní prohlídku a prohlídku jiných prostor a pozemků stran více nemovitostí), přičemž každý z těchto subjektů posuzoval příkaz k prohlídce jako úkon, jehož neodkladnost a neopakovatelnost je prokázána v příslušných dokumentech dotčených orgánů činných v trestním řízení, a stejně tak jej posuzoval i z hlediska proporcionality zásahu realizovaného na podkladě daného úkonu do základních práv a svobod. Současně je třeba poukázat na skutečnost, že ani krajský soud jako soud rozhodující v dané věci v prvním stupni, následně v hlavním líčení konaném za přítomnosti obviněného a jeho obhájce neodkladnost a neopakovatelnost dotčené prohlídky, jakož ani její zákonné provedení nikterak nezpochybnil.

55. Nejvyšší soud tedy uzavřel, že i přes zjevné přehlédnutí soudkyně Okresního soudu v Chomutově při volbě vhodné formy stran vydávání předmětného příkazu nemůže toto pochybení vést k závěru o nezákonně zajištěných (a tedy i procesně nepoužitelných) důkazech, zvláště pokud zjevně nedošlo k intenzivnímu zásahu do práv obviněného.

V. 3.

Námitka faktické pasivity nezúčastněné osoby

56. S výše uvedenou argumentací souvisí i navazující námitka dovolatele, v rámci které sporuje tvrzení odvolacího soudu, že na místě prohlídky zahradní chatky byla sice přítomna nezúčastněná osoba M. L., nicméně ta u hlavního líčení dne 24. 1. 2020 výslovně uvedla, že během prohlídky se policistům nechtěla „plést do práce“, a proto uvnitř objektu nebyla přítomna. Navíc předmětný protokol podepsala až na policejní služebně, a to bez toho, aby jej četla.

57. K této otázce je nutno podotknout, že protokol o provedení domovní prohlídky ze dne 23. 5. 2018 byl bez jakýchkoli výhrad podepsán všemi osobami, které se tohoto úkonu aktivně účastnily - konkrétně se jednalo o pět policistů a v té době podezřelého F. T. Nikdo z těchto osob tedy nespороval řádný průběh výkonu prohlídky, což dané osoby potvrdily svými podpisy. Nezúčastněná osoba M. L., která byla u hlavního líčení vyslechnuta jako svědkyně, pravost svého podpisu na protokolu o provedení prohlídky rovněž potvrdila, byť si již z předmětného policejního úkonu nevybavila podrobnosti, neboť z pozice asistenta prevence kriminality se v dané době na vyžádání policie účastnila více podobných úkonů. Přiznala však, že jako nezúčastněná osoba nebyla bezprostředně účastna policejní prohlídky v zahradním domku, kde nebylo dostatek místa, a proto se policistům při zajišťování důkazů „nepletla do cesty“. Tato okolnost však nemůže mít žádný vliv na zákonnost probíhajícího úkonu.

58. Skutečnost, jakým způsobem nezúčastněná osoba sleduje probíhající policejní úkon, jemuž je fyzicky přítomna, a zda v jeho průběhu jeví či naopak nejeví zájem o okolnosti, za nichž je prováděn, jakož i o to, co bylo při něm zjištěno, je čistě na osobním uvážení této osoby. Pokud se nezúčastněná osoba „aktivně“ policejního úkonu nezúčastnila a toliko pasivně sledovala, kterák ze zahradního objektu policie vynáší zajištěné důkazy, nemůže mít tato okolnost za následek procesní nepoužitelnost provedené dané prohlídky jako celku. Z tohoto důvodu nebylo možné ani tuto dovolací námitku obviněného akceptovat jako relevantní.

V. 4.

Námitka nepřezkoumatelnosti znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví chemie

59. V závěru svého dovolání obviněný s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (v jeho druhé variantě) vznesl námitku proti znaleckému posudku z oboru kriminalistika, odvětví chemie ze dne 10. 9. 2018, č. j. KUP-5982-1/ČJ-2018-2306 PC, který nepovažuje za zpracovaný zákonným způsobem, neboť znalec u hlavního líčení mimo jiné uvedl, že k němu mělo být připojeno dalších zhruba 300 stránek, což – jak měl uvést – „se však nedělá“. Na to obviněný reagoval tvrzením, že faktický přezkum tohoto posudku a jeho výstupů díky tomu není možný.

60. V návaznosti na tuto námitku Nejvyšší soud z přiloženého spisového materiálu ověřil, že zpracovatel znaleckého posudku kpt. Ing. Mgr. Václav Martinovský vypovídal v průběhu hlavního líčení dokonce dvakrát – poprvé dne 24. 1. 2020 a opětovně dne 9. 11. 2022, přičemž u svého druhého výsledku zodpověděl řadu dotazů nejen předsedy senátu a obhájce, ale rovněž vedl rozsáhlou polemiku s osobou obviněného, a to stran způsobu zjištění celkového množství báze S-metamfetaminu a báze 1S2S-pseudoefedrinu v zajištěné stopě Z48 (kovový hrnec s kapalinou), ze které bylo zjištěno, že v daném případě bylo možné připravit až 859,9 g hydrochloridu metamfetaminu neboli pervitinu.

61. Zpracovatel znaleckého posudku byl tedy u hlavního líčení podrobně vyslechnut, přičemž své závěry, včetně zvoleného postupu a metody odborného zkoumání, jež k jejich přijetí vedly, soudu zevrubně objasnil, byť proti nim měl obviněný řadu nesouhlasných výhrad. Ty však nemohly vést k závěru o procesní nepoužitelnosti tohoto důkazu.

62. Námitku obviněného o nepřezkoumatelnosti znaleckého posudku kvůli jeho údajné nekompletnosti Nejvyšší soud kategoricky odmítá. Obviněný stran této námitky odkazuje pouze na vyjádření, ve kterém znalec výslovně deklaroval, že součástí znaleckého posudku jsou toliko přílohy stran výstupů, které jsou pro posuzovanou věc nezbytně nutné. K tomu dodal, že v současné době má určeno, jaké má použít metodiky a instrumentace, ale již neuvádí všechny výstupy, neboť pokud by uváděl výsledky z veškeré použité instrumentace, pak by posudek v konečném důsledku čítal cca 400 až 500 stran, což pro všechny strany označil za neúnosné. Z tohoto důvodu obsahuje znalecký posudek jen výsledek z provedené kvantifikace stran zjištění celkového množství hydrochloridu metamfetaminu, který bylo možné ze stop zajištěných na místě činu vyrobit. Znalec měl přitom k dispozici dva vzorky, každý měl dvě opakování, tzn. že výsledkem procesu jeho odborného zkoumání jsou čtyři výstupy, ze kterých byla určena střední hodnota, která je v posudku uvedena jako výsledná.

63. Jelikož dovolatel ani neupřesnil, v čem měl spočívat procesně nepřípustný postup znalce a v jaké fázi opatření důkazu k němu mělo dojít, Nejvyšší soud jeho tvrzení o „nepřezkoumatelném souboru listin“ zásadně odmítá jako bezpředmětnou a ryze účelovou spekulaci, stejně jako jeho výrok, že znalec při svém postupu zkoumal jiný předmět, než který byl zajištěn při policií provedené prohlídce. V této souvislosti je vhodné opětovně zdůraznit, že to byl sám obviněný, který přiznal, že z tablet léčiva zn. Cirrus vyráběl extrakt pseudoefedrinu, přičemž dodal, že „předpoklad byl, že to udělá celé“ (tedy že ze zajištěného množství sám vyrobí pervitin).

V. 5.

K námitce podřazené pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř.

64. Pakliže obviněný uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř., z obsahu jím podaného dovolání vyplývá, že tak učinil v jeho druhé alternativě, čímž poukázal na zamítnutí jeho řádného opravného prostředku odvolacím soudem, přestože v předchozím řízení byly – podle jeho názoru – dány důvody dovolání popsané v § 265b odst. 1 písm. g) a písm. h) tr. ř. Takto formulovaný důvod dovolání však může být úspěšný toliko v případě, že by byla zjištěna existence vytýkaných vad, které by zatěžovaly trestní řízení již před soudem prvního stupně. Kterak je patrné z předchozích částí odůvodnění tohoto usnesení dovolacího soudu, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem však takovými vadami zatížen není, pročež nemohl být naplněn ani dovolatelem uplatněný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. v jeho druhé alternativě.

V. 6.

Shrnutí

65. Nejvyšší soud po pečlivé analýze přiloženého spisového materiálu konstatuje, že Krajský soud v Ústí nad Labem se řádně vypořádal se skutkovými zjištěními, která vzešla z řádně provedených důkazů v souladu s § 2 odst. 5 tr. ř. a ty posléze vyhodnotil tak, jak mu ukládá § 2 odst. 6 tr. ř., tedy nejen jednotlivě, ale rovněž v jejich vzájemných souvislostech. Se skutkovými i hmotněprávními závěry nalézacího soudu se následně plně ztotožnil i Vrchní soud v Praze jako soud odvolací. Mezi provedenými důkazy a z nich plynoucími skutkovými závěry na straně jedné a hmotněprávními závěry na straně druhé Nejvyšší soud neshledal žádný, natož zjevný či extrémní nesoulad. V nyní posuzované věci nebyl dovolacím soudem zjištěn ani jakýkoli nedůvodný zásah do ústavním pořádkem garantovaných základních práv obviněného, včetně jeho práva na spravedlivý proces.

66. Stran stěžejní námitky obviněného je nutné zdůraznit, že z provedených důkazů vyplynulo, že obviněný P. J. se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k neoprávněnému vyrobení psychotropní látky ve velkém rozsahu, a tohoto jednání se dopustil v přímém úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k jeho dokonání nedošlo pouze z důvodu nečekaného policejního zásahu. Vzhledem k těmto skutkovým závěrům nelze tvrdit, že by nebylo prokázáno naplnění skutkové podstaty projednávaného trestného činu, pokud tzv. skutková věta v obžalobě vlivem písařského přehlédnutí neobsahuje sloveso „vyrobil“. I přes toto zjevné formální pochybení byla v dané věci totožnost skutku bez důvodných pochybností veskrze zachována.

67. Ani na následující námitky obviněného nelze pohlížet jinak, než jako na pouhé poukazy na procesní pochybení, která však ve vztahu k celkové důkazní situaci nemají procesní sílu zvrátit skutkový stav věci ve prospěch dovolatele. Nadto nelze přehlédnout, že obviněný identické námitky uplatnil již v předchozích stádiích trestního řízení, pročež byly již řádně vypořádány, a to zejména ze strany Vrchního soudu v Praze.

68. Současně se oba soudy nižších stupňů v přezkoumávané věci nezpronevěřily přísnému pravidlu prokázání viny obviněného mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost a dbaly o dosažení co nejvyšší možné jistoty ohledně závěrů vyplývajících z jednotlivých důkazů. V posuzovaném případě byly rovněž plně respektovány všechny základní zásady trestního řízení, včetně zásady obžalovací a ústavně garantovaného práva obviněného na spravedlivý proces. Následně byl projednávaný skutek soudy nižších stupňů přílehavě právně kvalifikován, neboť byly prokazatelně naplněny zákonné znaky pokusu zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku.

VI.

Závěr

69. Nejvyšší soud po provedeném přezkumu napadeného usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 8. 2023, č. j. 11 To 34/2023-534, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 10. 2022, č. j. 102 T 23/2021-498, v rozsahu podaného mimořádného opravného prostředku dospěl k jednoznačnému závěru, že ve věci obviněného P. J. nedošlo ve smyslu jím uplatněných dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. g), h), m) tr. ř. k porušení zákona, protože bylo jeho dovolání v souladu s § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítnuto pro jeho zjevnou neopodstatněnost. O odmítnutí dovolání bylo rozhodnuto v neveřejném zasedání v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř.